

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 7.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
Ἑτάμηνος . . . " 4.— Ἑτάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Δις συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ· ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιοδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιοδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 28

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

— Ξέρεις ὅμως τί λένε . . . δὲν εἶνε πάντα στὴν καλὴ τῆς ἡ Σταμάτα, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Τί μας μέλει ! ἄμα εἶνε στὰ νεῦρά της, θὰ κάμνωμε πῶς δὲν εἶδαμε· θ' ἀκούμε μὲ προσοχὴν τί θὰ μας παραγγέλλῃ, καὶ ὕστερα θὰ κάμνωμε ὅ,τι μπορούμε. Καὶ θὰ ἔχωμεν στὸν νοῦ μας ὅ,τι τὴν στιγμὴν που κάμνομεν ὅ,τι λέγει αὐτή, θὰ ὑπακούωμ.ν εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον.

— Ἐγὼ ὅμως ἤθελα καλλίτερα νὰ με διατάξῃ ὁ κύριος Δήμαρχος παρὰ αὐτή. Μ' ἀρέσει νὰ μου δῇ αὐτὸς κανένα μπατσάκι, διὰ νὰ παίρνω θάρρος.

— Τὰ μπατσάκια τῆς Σταμάτας θὰ εἶνε ἴσως ἀληθινὰς μπατσάρες. Πρέπει νὰ τες περιμένῃς, Μαργαρώ, ἂν δὲν εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ ὑπακούῃς εἰς ὅλα. Ἀκουσέ με, κάνε ὅ,τι σου λέγει, καὶ φύλαγε τὰς ἀντιλογίας μέσα στὸ κεφάλαιόν σου, ὅπως φυλάμε τὰ εἰκοσιφράγκα μας μέσα στὴν κάλτσα. Καὶ τὸ βράδυ, ἄμα γυρίσωμε στὸ σπίτι, θὰ μοῦ τὰ λές ὅλα. Νά την κι' ὅλας ! Πᾶμε μὲ εὐγένειαν νὰ τῆς ζητήσωμ.ν ἐργασίαν.

Ὁ Πετρογιάννης ἔβγαλε τὸ κασκέττο του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Σταμάταν.

Ἡ ὑπηρετρία, μὲ κοντὸ φουστάνι, μὲ τὰ μανίκια τῆς ἀνασκουμπωμένα, ἔβαλε τοὺς γρόνθους τῆς ἐπάνω εἰς τὰ ἱσχία της, ἄμα εἶδε τὰ δύο παιδάκια· ἐπειτα ἔμεινε σὰν φυτευμένη εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, περιμένουσα νὰ ἐξηγηθοῦν.

— Ἦλθαμε γιὰ νὰ δουλέψωμε, Σταμάτα· μᾶς λέτε τί δουλειὰς νὰ κάμωμε ; Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἐσάλειε καν, ὁ Πετρογιάννης ἐπρόσθεσε :

— Ὁ κύριος Δήμαρχος σᾶς ἔκαμε λόγο...

— Ναί, ναί, ξέρω, ἀπήντησεν ἡ Σταμάτα μὲ στρημμένον ὕφος. Τί ξέρετε καὶ κάμνετε ;

Ὁ Πετρογιάννης ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του καὶ τὰ προσόντα του νὰ ὀλιγοστεύουν, καθὼς τὸν ἐκύτταζε στὰ μάτια ἐκείνη ἡ χονδρογυναῖκα. Ἡ Μαργαρώ τὸ ἀντελήφθη καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν.

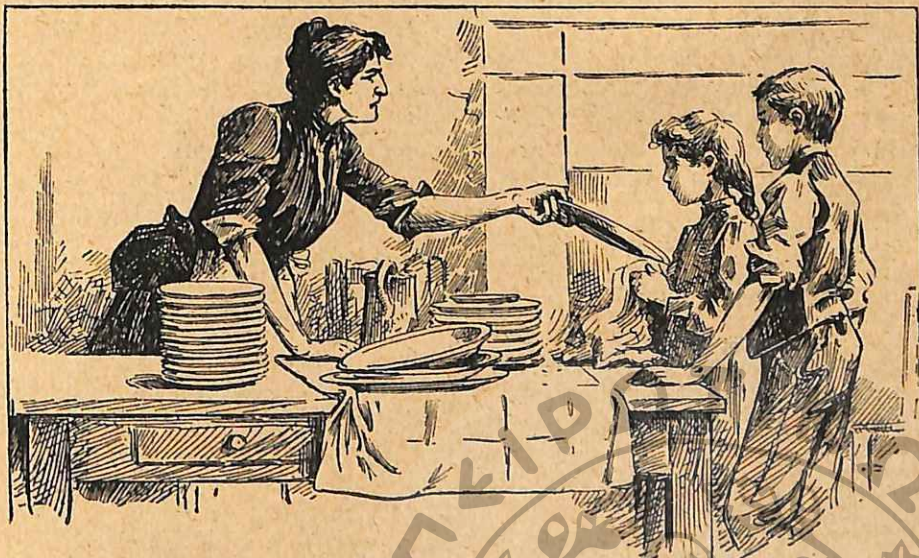
— Λιγάνι ἀπ' ὅλα, ἐτόλμησε καὶ εἶπε χωρὶς νὰ κομπιάσῃ.

— Λιγάνι ἀπ' ὅλα, ἐφώνησεν ἡ Σταμάτα σκασμένη στὰ χάχανα. Αὐτὸ θὰ πῇ: τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Πηγαίνετε μέσα στὴν κουζίνα. Εἶνε ἐκεῖ πιάτα γιὰ

— Σταμάτα, ἐφώνησεν ἡ Μαργαρώ, τρέχουσα κατόπιν τῆς, βλέπομε τὰ πιάτα, τὸ σταχτόπανο καὶ τὴν πατσαβοῦρα, μὰ... ἡ ποδιά μὲ τὴ σαλιάρα ;

— Ἡ ποδιά ; μοῦ θέλεις καὶ ποδιά ; Νὰ δὰ ἡ ὥρα νάχωμε καὶ ποδιὰς γιὰ μωρὰ τῆς ἡλικίας σου. Νὰ τα πλύνετε γρήγορα χωρὶς ποδιά, καὶ ἀργότερα θὰ κυττάξωμε νὰ βροῦμε πανὶ στενὸ πού νὰ κάνῃ γιὰ παιδοῦλες ἐφτά χρονῶν !

— Ἐφτά χρονῶν ; . . . Ἐγὼ ἔχω κλείσῃ τὰ ὀκτώ, εἶπεν μὲ κάποιαν ὑπερηφά



« Ἐλάττωμα δὲν ἔχουν τὰ δικὰ μου τὰ πιάτα ! » (Σελ. 218, στ. 6.)

πλύσιμο καὶ σκούπισμα. Ὁ πιδὲ ἐπιτήδειος ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ τρίψῃ μὲ τὸ σταχτόπανο τὰ πιάτα κι' ὁ ἄλλος θὰ τα σκουπίσῃ. Ἀμα τελειώσετε, νάρθητενὰ μοῦ το πῆτε. Ἐγὼ πηγαίνω τώρα στὴν στάνη, καὶ ὕστερα θὰ σας δείξω πῶς τρίβουν τὰ κατσαρόλια...

— Λιγάνι ἀπ' ὅλα ! ἐπανέλαβε μὲ τὸ κακὸ γέλιο τῆς, καθὼς ἔφευγε· τὰ ξέρον ὅλα, καὶ δὲν νοιώθουν ἀκόμο νὰ σκουπίσουν τὴ μύτη των ! Φυσικά, — ἐπρόσθεσε ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς — μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε μαντύλι...

νειαν ἡ Μαργαρώ σὰν νὰ τὴν ἐπρόσβαλαν. Ὁκτὼ χρονῶν, ἀκριβῶς τὴν ἡλικία τῆς Σιδωνίας μου, εἶπεν ἡ Σταμάτα, καθὼς ἐπήγαινε πρὸς τὸ γαλακτοκομεῖον. Καὶ ὁ ἄλλος, αὐτὸς ὁ Πετρογιάννης, — ἐσκέφθη, — ἔχει τὸ ἀνάστημα τοῦ Πετράκη μου. Αὐτὰ τὰ δύο παληόπαιδα ἦταν ἀνάγκη τάχα νάρθουν νὰ τοὺς κόψουν τὸ φωμὶ των καὶ νὰ πάρουν τὴν θέσι που τόσον καιρὸν εἶχα στὸ μάτι γιὰ τὰ παιδιά μου ; Ν' ἀκούῃ κανέναν τὸν κύριον Δήμαρχον, δὲν ὑπάρχουν παιδιά ἐξυπνότερα καὶ μὲ καλλίτερη ἀνατροφή

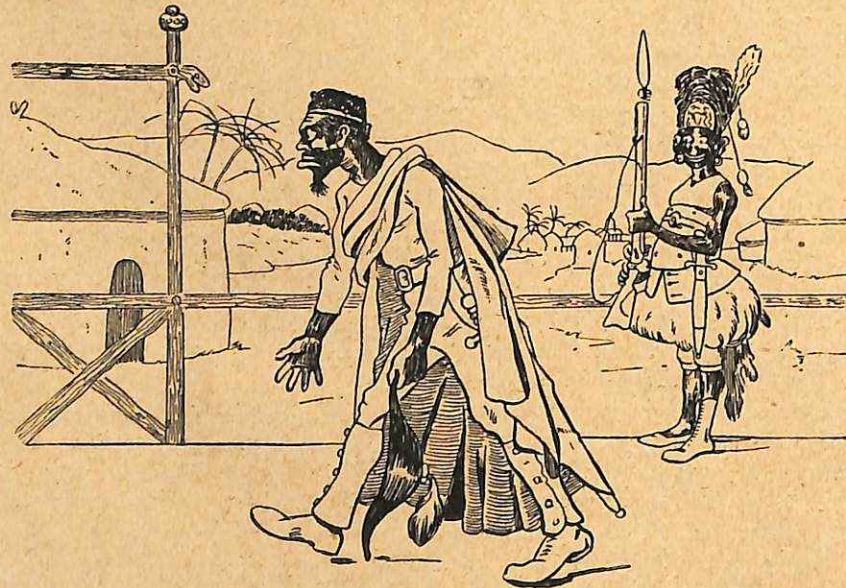
Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

B.

«Οί γιατροί μου με τέσ ψηλοκαπελαδοῦρες, πρέπει να έχουν δίκη — έσυλλογίσθη ο δυστυχισμένος Κουκουμπιμπής. Μου έδωσαν να πιω γινός, αλλά ή μελαγχολία δεν μου επέρασε. Μου έμέτρησαν τους σφυγμούς μου με το ρολόγι. . . τίποτε! Μου εκύτταξαν τη γλώσσα με τα γυαλιά τους. . . τίποτε! Μ' εδιάβασαν με τα χονδρά τους βιβλία. . . τίποτε! Κανένα γιατρικό και κανένα ξόρκι και καμιά μαγεία δεν μπόρεσε να με γιατρέψει. Δεν μένει λοιπόν τίποτε άλλο, — φως φανερό! — παρά ή γυμναστική. Και επειδή το κυνήγι είνε ή καλλιτέρα γυμναστική θα κυνηγήσω. Και επειδή απ' όλα τα κυνήγια μου άρέσει καλύτερα το κυνήγι του ελέφαντος, θα διατάξω τον Άρχικυνηγό μου να διοργανώσει άμέσως ένα μεγάλο ελεφαντοκυνήγι που να φέρει στην ιστορία του Βασιλείου μου εποχή!»

Έκάλεσε λοιπόν τον Πρωθυπουργό του, ο όποιος εις το παράξενο εκείνο Κράτος έκτελούσε και χρέη Άρχικυνηγού, και του έδωσε τας αναγκαίους διαταγάς δια το μεγάλο αυτό κυνήγι.



Ο Άρχικυνηγός, όπως τον βλέπετε ζωγραφισμένον εδώ, έγινε έξω φρενών.

— Πάει το μαύρο μου κεφαλάκι! . . έσυλλογίζετο. Θα μου το κόψει ο άθεόφοβος! . .

Και ξεύρετε γιατί; Γιατί ήταν το ίδιο σά να του έλεγαν να ρίξει κανονίες χωρίς να έχει κανόνια!

Πώς να διοργανώσει ο κακομοίρης ελεφαντοκυνήγι, αφού δεν είχε ελέφαντα; . .

Μάλιστα! Εις όλο το βασίλειο και εις όλα τα δάση του βασιλείου δεν υπήρχε πια ούτε ένας ελέφας!

Όταν ο Βασιλεύς με την αύλήν του ήλπιε στο Παρίσι, ήλθαν στον τόπο κάτι λευκοί άνθρωποι, ώπλισμένοι με φοβερές καραμπίνες, κ' έσοκότωσαν όλους τους ελέφαντας.

Μπαμ απ' εδώ . . μπαμ απ' εκεί δεν άφισαν οί παλιο-Ευρωπαίοι ούτε ρουθούνι. . . προδοσίδος!

Άλλοίμονο αν έλάθαινε τέτοιο πράγμα ο Κουκουμπιμπής! Ήταν ικανός από το θυμό του να κόψει χίλια μαύρα κεφάλια!

Έκαμε λοιπόν πολύ φρόνιμα ο Άρχικυνηγός που δεν του έφανέρωσε τίποτε αλλά του υποσχέθηκε να κάνει κατά τας διαταγάς του.

Και τώρα πώς θα τα βγάλει πέρα; Που τρέχει; — Αυτό θα το ίδουμε. (Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

— Τι συμβαίνει; γιατί κλαίει ή Φρόσω; . .

Η Φρόσω έκαμνε ένα ώρατο πλεκτόν εργόχειρον από μαλλί του κεντήματος. Έκρατούσε το κροσδάκι της και είχε το κουβάρι το μαλλί επάνω στα γόνατά της. Έξαφνα, κάτι θόρυβον ήκουσε έξω εις τον δρόμον, κ' έσηκώθη να κυττάξη από το παράθυρον. Δεν έπρόσεξε όμως εις το μαλλί της, αλλά το άφισε κ' έπεσε κάτω εις το πάτωμα, το έσυρε με τα πόδια της, και το κουβάρι έχάλασε. Εις τον δρόμον δεν ήτο τίποτε, και, όταν ή Φρόσω έγύρισε να καθήση και να εξακολουθήση το εργόχειρόν της, — τί να δη; Το κουβάρι της με το μαλλί ήτο καμωμένο. . . μαλλιά-κουβάρια!

Πιάνει, θυμωμένη, να το ξεμπερδεύσει, και τα χέρια της έτραβούσαν τόνον άπρόσεκτα και βιαστικά το μαλλί, ώστε περισσότερο το έμπερδευε. Επί τέλους το κατήντησε σαν της τρελλής τα μαλλιά.

Και όσον περισσότερο έπροσπαθούσε, τόνον το κακόν έχειροτέρεινε. Τότε, με τα μάγουλα κατακόκκινα από το πείσμα, ή Φρόσω έτίναξε κάτω το μαλλί της, και άρχισε τα κλάμματα.

Τήν ήκουσε ή φίλη της, ή Σοφία, κ' έτρεξε. Έσκυψε και έσήκωσε το μπερδευμένο κουβάρι. Έπιασε ελαφρά την άκραν του νήματος και την επέρασε απ' εδώ, έπειτα από εκεί, πάντοτε με υπομονήν, πάντοτε με τάξιν και προσοχήν. Έτσι έλυσε τον πρώτον κόμβον.

Έπειτα, με την ιδίαν υπομονήν, έβαλε το ένα νήμα επάνω, το άλλο κάτω, το τρίτον το επέρασε από μέσα, το τέταρτον απ' έξω, — και πάει και ο δεύτερος κόμβος. Κατόπιν και άλλος, και άλλος. . .

Όσον έπροχωρούσε ή εργασία, τόνον ευκολώτερα έλυε τους κόμβους ή Σοφία. Τα νήματα σιγά-σιγά ήρχισαν να ξεμπερδεύονται μόνα των σχεδόν. Και ήτο μια χαρά να βλέπη κανείς πως ή τάξις έβγαινε από μέσα από τα μικρά εκείνα δακτυλάκια, τα τόνον υπομονητικά.

Όταν όλο το μαλλί ξεμπερδεύθη, ή Σοφία έτόλιξε το κουβάρι και το ένεχείρισεν εις την φίλην της, και τότε κάτι της είπεν εις τα αυτάκι.

Τί είπεν ή Σοφία εις τα αυτάκι της Φρόσως;

Ένα πουλάκι το ήκουσε, και μου το είπεν:

— Με τον καιρόν και την υπομονήν κατορθώνει κανείς περισσότερα παρά με την βίαν και την άνυπομονήσιν.

— Μπα! είπεν ή Φρόσω, το ίδιο, όπως εις τον μύθον του λέοντος και του ποντικού. . .

— Άκριβώς.

Έγνωρίζαν και αί δύο αυτόν τον μύθον. Άλλά όλος ο κόσμος δεν τον γνωρίζει, και πολλάκις συμβαίνει και όσοι τον γνωρίζουν, να μήν τον εφαρμόζουν. Παράδειγμα: ή Φρόσω.

Άς διηγηθώ λοιπόν αυτόν τον μύθον, — δι' όσους δεν τον γνωρίζουν.

Ένας ποντικός άπρόσεκτος, καθώς έβγαινε μίαν ημέραν από την τρύπαν του, εύρεθη κάτω από το βαρύ πόδι ενός λέοντος που έπερνούσε. Έπήγε να πεθάνη από την τρομάραν του. Άλλά ο λέων, μεγαλόψυχος, έλυπηθή το κακόμοιρο το ζώακι, έσήκωσε την ποδάρα του, και το άφισε να φύγη.

Ποιος θα το έλεγεν ότι ο λέων, ο τόνον δυνατός και άγριος, αυτός που κάμνει και τρέμει όλη ή περιοχή μ' ένα μούγκρισμά του, θα έλάμβανε άνάγκην του ποντικού, εις τον όποιον είχε χαρίσει την ζωήν, διότι τον είχε λυπηθή;

Και όμως, συμβαίνει και αυτό συχνά, δι' τι, όπως λέγει ο ίδιος μύθος: «Συγχά και του μικροτέρου σου θα λάβης την άνάγκην». Λοιπόν και ο λέων, ενώ έκυνηγούσεν ένα βράδυ μέσα στο σκοτάδι, έπιάσθη σε κάτι δίχτυα, που είχαν στήση οί άνθρωποι, — δίχτυα καμωμένα από σχοινία πολύπλοκα και στερεώτατα.

Έγινε μανιώδης ο λέων, έβαλε όλην την δύναμίν του να κόψει τα δίχτυα, αλλά τίποτε δεν κατόρθωσε, και τότε ήρχισε να μουγγρίζη τόνον άγρια, ώστε ενόμιζες ότι ήκουες βροντήν.

Έκτυπούσε τα πλευρά του με την ούράν του, που μ' ένα μένον κτύπημά της σκοτώνει άνθρωπον' έτίναξε εις τους ώμους του την κοκκινωπήν χαιτήν του' και με τα νύχια του έσκαπτε το χώμα, κ' έσήκονε σύννεφο την σκίνην.

Με όλα όμως αυτά τίποτε δεν έκαμνε. Τα δίχτυα ήσαν παραπολύ στερεά.

Από το βάθος της τρύπας του, ο ποντικός άκούει την φασαρίαν. Τρέχει να βοηθήση τον λέοντα, ο όποιος τον είχε λυπηθή και τον είχε χαρίσει την ζωήν. Και άμέσως άρχίζει να ροκανίζει τα δίχτυα με τα δοντάκια του, τα όποια είνε μυτερά και κοπτερά σαν το ξυράφι.

Με την υπομονήν, σιγά-σιγά, κόβει την μίαν κλωστήν, έπειτα την άλλην, κατόπιν την τρίτην, έως ότου κόβει εις ένα μέρος το χονδρόν σχοινί. Πηγαίνει τότε παρακάτω, και με την ιδίαν υπομονήν κατορθώνει να κόψει και άλλα σχοινία και ν' ανοίξη εις το δίχτυ μίαν τρύ-

παν τόνον μεγάλην, ώστε επί τέλους ο λέων έχώρесе κ' επέρασε.

Ός βλέπετε, με την υπομονητικήν άδου αμείαν του ο ποντικός έκαμνε, ό,τι δεν είχε κατορθώσει να κάνει ο λέων με την άνυπόμονον δύναμίν του.

ΠΕΤΡΟΣ Π. ΓΑΤΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

— Νά τους κτυπήσωμε με σπαθί, αυτούς εδώ! άνεδόθηεν ο Πέτρος. Δεν τους άξίζει τέτοια τιμή, βαρώνε! Άφήστε με να τους μιλήσω εγώ. . . Άκούστε με, καλοί μου άνθρωποι, εξακολουθήσεν ύψων προς τον ούρανόν δύο φοβερά χέρια' μήν κάμνετε τον άγριο 'ς εμάς. Έμεις, όπως μάς βλέπετε, έχομεν διασχίση την Γαλλίαν απ' άκρου εις άκρον, με τον σκοπόν να συναντήσωμεν εδώ τον ένδοξον εξαδέλφον μας, τον κ. Άρτανιάν. . . Εις τα νό-



«Ευχάριστον λουτρόν μέσα εις τον Λεϊγρη. . .» (Σελ. 221, στήλ. γ'.)

τια μέρη όλα έπήγαν καλά, χωρίς έμπόδια. Εις την Λιμώγην, επάνω στο γεφύρι του Σαιν-Μαρσιάλ, κάμποσοι χαζοί ήθέλησαν να μας προσβάλουν, όπως έσείς τώρα. Χωρίς να κατέβω από την μουλάραν μου, επέταξα μερικούς από δαύτους μέσα εις τον ποταμόν Βιένναν, επάνω από τα κάγκιλλα: έπτα ή οκτώ έως, δεν θυμούμαι πλέον πόσους άκριβώς, αλλά υποθέτω ότι ήσαν οκτώ.

Άμα ήκούσθησαν αυτά αί λέξεις, τα μουρμουρίσματα ειρήνευσαν και ο κύκλος ήνοιξεν όλίγον. . .

Ο Πέτρος εξακολούθησεν:

— Εις την Όρλεάνην νέα προσβλητικά χωράτα' και νέα παρομοία τιμωρία' έννεα πολιται της ώραιάς εκείνης πόλεως έγνωρίσαν, χάρις εις τας φροντίδας μου, τί ευχάριστον που είνε το λουτρόν μέσα εις τον Λεϊγρη. . .

Ο κύκλος έγινεν ακόμη ευρύτερος, και μερικοί από τους παρισταμένους έπαθαν όλικήν έκλειψιν χωρίς να περιμείνουν περισσότερα.

— Εις την Έτάμπην, τρίτη ιστορία! Άλλά επειδή ο ποταμός εύρίσκεται παραπολύ μακράν από την πόλιν, και είνε άλλως τε μικρός ποταμός, όπου δεν είνε δυνατόν να βρέξη κανείς παρά ένα άνθρωπον την φοράν, ήναγκάσθη ναλλάξω μέθοδον' έτριψα μόνον λιγάκι τραχέως, τον ένα επάνω στον άλλον, τέσσαρας ή πέντε από τους χαζήδες. Έλπίζω ότι, την ώραν αυτήν, θα έχουν σηκωθεί όπωσδήποτε από τα κρεβάτια των, όπου παρουσιάσθη άνάγκη να τους μεταφέρουν χωρίς άργοπορίαν, έπειτα από εκείνην την μικράν χειροτονίαν.

Μ' όλην του την σοβαρότητα, ο Γάστων δεν κατόρθωσε να μη χαμογελάσει, ο δε Φραγκίσκος εξέσπασεν από καρδιάς στα γέλια, βλέπων τους πολιορκητάς των, οί όποιοι πρό όλίγου μόλις ήσαν τόνον άπειλητικοί, να υποχωρούν όλονέν περισσότερον.

— Τώρα, έβροτοφώνησεν ο Πέτρος, εφάσασμεν εις τας πόλεις των Παρισίων, και αισθάνομαι ότι, αν με αναγκάσουν, έχω την υποχρέωσιν να επιδιφιλεύσω εις τους έπιφανείς κατοίκους αυτών εδώ των προαστείων ειδικάς περιποιήσεις, άνταξίας της ένδόξου καταγωγής των. Δι' αυτό λοιπόν, καλοί μου άνθρωποι, αν δεν μας άδείασετε την γωνία το ταχύτερον, και χωρίς να γελάτε, θα λάβω την λύπην να ξύσω την ράχιν δέκα περίπου εκ των χαριτοδρότων υποκειμένων σας' και έπειτα θα έκλέξω δύο από τους έκλεκτοτέρους σας, και, εις την άκραν των δύο αυτών βραχιόνων που βλέπετε, θα τους μεταφέρω, άθρως έως τον Σηκουάνα, όπου θα τους κάμω να κάμουν μίαν πρώτης τάξις βουτίαν.

